

Tuhle košili si vem. Je naškrobená, je pěkná. (*Vezme šaty na ramínku*) Zkus si ten kabát. No, můžeš v tom jít. To je pěkná látka, víš? Koupím ti nový, na jaro.

Jindřich se obléká.

Ale vázanku – půjčím ti svoji. Já jsem tě stejně chtěl poslat. Užij si. Tady – tady máš na útratu. To si vem. Když to utratíš, tak to utratíš. Klidně to utrať. Ta ko- byla byla tvoje, od malička ses motal jen kolem ní, tys ji vlastně vyhlídal, no jistě! (*Váže Jindřichovi vázanku*)

Z vedlejší místnosti vyjdou Marie a Věra.

VĚRA: Jindřichu!

KRÁL: Půjde s vámi.

MARIE (*k Jindřichovi*): Ty jsi docela jinej. Že je hezkej? (*Vezme Jindřicha za ruku*) Jsi hezkej. (*Opravuje mu vázanku*) To mě provedeš, víd? (*Zastaví se před Králem*) A ty seš tu sám. (*Odchází s Věrou*)

JINDŘICH (*ke Královi*): Už budu poslušnej.

KRÁL: Jdi, jdi. Buď poslušnej.

Jindřich odejde.

Král se dívá za nimi, pak stane uprostřed prázdné světnice, u nobou má lustr.

Taková krása! – Co se mu teda líbí? – Panebožemuj.

Tma.

U Muziky. Na prázdném jevišti visí girlandy z chvojí s papírovými růžemi. Do popředí přibázejí maškara s bubnem a maškara s trubkou. Bubny duní, maškara s trubkou poskakuje v rytmu úderů s noby na nobu jako při známé dětské hře. Maškara s bubnem se zastaví a pozoruje ji.

MAŠKARA (*s trubkou*): Co koukáš?

MAŠKARA (*s bubnem*): Koukám, co děláš.

MAŠKARA (*s trubkou*): Dělán, že tancuju.

MAŠKARA (*s bubnem*): To jsem neviděl!

MAŠKARA (*s trubkou*): Vidě?

MAŠKARA (*s bubnem*): To bych taky mohl?

MAŠKARA (*s trubkou*): To bys měl.

MAŠKARA (*s bubnem*): Dělat co dělá každej! Budu jinej, než každej. Pak si mě kdekdo všimne. Řeknou: podívejte se ta maškara, co netančí! Co je tý maškare? Je náká smutná!

MAŠKARA (*s trubkou*): A kdekoho to rozesmutní.

MAŠKARA (*s bubnem*): A já se budu smát pod svý falešný fousy!

Spustí hudba, maškary, na jevišti se roztančí, mezi nimi se objeví Smrták.

SMRTÁK (*křičí do huby*): Kams to uhnul? Na mě to světlo! Na měl! (*Dopadne na něbo kužel světla z reflektoru, obrací se k postávajícím maškaram, tleská*) Jste náký chciplý! Vesele, vesele! Pohyb, pohyb! *Maškara s bubnem stojí nostalgicky stranou. Z pra-*

vého portálu vyjde Rafael, položí maskaře ruku na rameno.

RAFAEL: Michale!

MAŠKARA (*trhne sebou, otočí se*): Jaks mě poznal?

RAFAEL: Proč netancuješ?

MAŠKARA: Mně vadí buben. Šéf mi poručil buben.

RAFAEL (*na Smrtáka*): Ten vás péruje, co?

MAŠKARA: Ten s námi mává!

RAFAEL: Měli byste mu něco provést.

MAŠKARA: Taky že jo, jsme smluvený.

RAFAEL: Ať něco zkusí!

MAŠKARA: Bodejt! Kdo jinýmu jámu kopá – ale to se nech překvapit, víš? (*Divá se k parketu*) Pár hezkejch ženskejch tu je!

RAFAEL: Tamhleta, co stojí u kamen.

MAŠKARA: No! Ale ta má na krku kluka.

RAFAEL: Já bych s ní potřeboval mluvit.

MAŠKARA: Tak jdi.

RAFAEL: To nejde, koukni se na mě.

MAŠKARA (*podívá se na něho*): No bóžel!

RAFAEL: Dojdi mi pro ni!

MAŠKARA: Ach jo. (*Zvedne buben a odchází vlevo*)

Rafael ustoupí k pravému portálu, zleva přicházejí předseda a tajemník.

TAJEMNÍK: On se s vámi taky nemazlí.

PŘEDSEDA: To bych řek, ten dovede bejt protivnej.

TAJEMNÍK: Vždyť on mluví docela jasně, on to své nepřátelství ani netají!

PŘEDSEDA: To zas jo, řekne všecko na plnou hubu, to se mi zas na něm líbí –

TAJEMNÍK: Že je otevřený nepřítel? To se vám líbí?

PŘEDSEDA: A čím ho mám přesvědčit? Já, materialista! Modrým z nebe? On to bere podle nás, jaký jsme a co dokážem. Zatím jsme se moc nevytáhli, málo platný!

Jedna z maskar se přiblíží k předsedovi a vyzve ho

k tanci, předseda s maskarou odtančí. Na parketě se znovu objeví Smrták, jiná z maskar se přiblíží k tajemníkovi, udělá pukrle a ukazuje k parketu.

TAJEMNÍK: Promiňte, ale teď ne.

Maskara se urazí, otočí se zády a zvedne na tajemníka sukni.

SMRTÁK (*přiblížil se k maskaře*): Odprejskni! (*Přistoupí k tajemníkovi*) Jak dělá, holomek, ženskou! (*Rozblédne se po jevišti*) Řeknu vám, já mit prostředky!

TAJEMNÍK: Vy jste se minul povoláním.

SMRTÁK: Já jsem se vůbec minul! Co vy jste říkal tomu funusu?

TAJEMNÍK: Nápad nebyl špatný –

SMRTÁK: Žejo? A přitom to nebylo jednoúčhý!

TAJEMNÍK: Jak dlouho už jste tady?

SMRTÁK: Já? Dlouho. Od narození. To byste neček, co?

TAJEMNÍK: Takže to tady znáte.

SMRTÁK: Až moc. Já když obsazuju hru, hned mám pro každýho roli. A sedí mu jako ušitá!

TAJEMNÍK: A dáváte něco současného?

SMRTÁK: Rád bych. Nemám lidi. Málo inteligentů.

TAJEMNÍK: Bez nich to nejde?

SMRTÁK: Skoro v každý hře máte někýho, a někde i víc, když je fajnová. Kde je tady mám brát? Vy byste se nám hodil.

TAJEMNÍK (*směje se*): A co tamhle předseda –

SMRTÁK (*podívá se*): To je dřevo! Divadlo chce, aby se člověk převtělil, aby se zapřel. To on neumí. Ten se jenom kouká z devátý řady a je z toho dojatej. To je u mne špatnej herec, když je dojatej. Ale vy byste moh, pane, hrát!

TAJEMNÍK (*všimne si Rafaela u pravého portálu*): Konečně, kdybych tady bydlel! – Poslyšte, vy znáte

tu paní, co prodává dům. To by mě zajímalo, co jsou vlastně zač, ona a ten její vnuk?

SMRTÁK: To je zajímavěj případ, tohleto, zajímavěj! Odejdou vlevo. Maškara s bubnem přivede Marii z parketu, ukáže ji k pravému portálu. Marie popojde k Rafaelovi. Vlevo se objeví Petr, stojí čelem k parketu, ale oblíží se po Marii.

MARIE: Já nemám čas –

RAFAEL (*zpozoruje Petra*): To je mi líto.

Marie se oblédne, uvidí Petra.

Budeš se vdávat? Takový jako on se nenamálají pro nic za nic. Neřek ti, že tě má rád?

MARIE: On s tím každěj tak neplejtvá.

RAFAEL: Bodejt, někdo šetřít, aby mu vystačilo!

MARIE: Je docela prima.

RAFAEL (*pokřičí rameny*): Já nejsem prima.

MARIE: Aspoň je slušnej.

RAFAEL: Marie, viš co, pojď se mnou!

MARIE: Tancovat?

RAFAEL: Ne, něco slušnějšiho.

Marie se oblédne po Petrovi.

Já ti to nezkazím, neboj. Klidně tě můžu vzít za ruku – (*Vezme ji za ruku*)

MARIE: Ne –

RAFAEL: A klidně tě můžu políbit za ucho – (*Políbí ji*)

MARIE (*vytrhne se mu*): Ty –!

RAFAEL (*se směje*): To jsem zařídil, fakt. Proč by ses nemohla škádlit s bratrancem, proč?

MARIE: Ty jsi hroznej!

RAFAEL: Hrozně bych s tebou chtěl bejt! (*Opře se o portál*) Běž za ním, běž.

MARIE: Když já ti nemůžu věřit.

RAFAEL: To je pak těžký.

MARIE: Nemůžu, Rafe.

RAFAEL: Napadlo někdy mě, jestli ti můžu věřit?

MARIE: Ty jsi jinej, než já.

RAFAEL: Já jsem ti to všecko vypsál v tom dopise. Psal jsem ho celý tři dny!

MARIE: Nedostala jsem žádnej.

RAFAEL: Poslal jsem ho tvý přítelkyni, tý švadleně –

MARIE: Nic mi neřekla.

RAFAEL: Měla po spaní, jestli ho četla.

MARIE: Proč jsem musela potkat zrovna tebe.

RAFAEL: Já jsem všelijakej třeba, to uznám, ale jestli mám nějakou věc, na kterou můžu přísahat, tak to je tohle. Já nevím o ničem jako jsi ty.

MARIE: To po mně nemůžeš chtít!

RAFAEL: Když já to chci, hrozně to chci!

Jedna z maškar se přitočí k Marii a vezme ji do kola.

RAFAEL (*za maškarou*): Hulvátel!

Maškara udělá přes Mariino rameno na Rafaela dlouhý nos.

MARIE: Rafe!

Zmizí s maškarou na parketě, Rafael se dívá za nimi, Petr zamíří k němu.

RAFAEL: Jaký to je?

PETR: Slušný. Až na tu muziku. Nák jim to neladí.

RAFAEL: Asi budou hodně snaživý a málo talentovaný.

PETR: Jsou to kluci, co chceš? Ty, mluvil jsi s ní?

RAFAEL: Jaks moh vidět.

PETR: A co?

RAFAEL: Je z toho vyjukaná, sestřenka. Po druhý u muziky a v klukách se nevyzná. Neví, co kluci dovedou! – Jí ani nedošlo, že o ni stojíš.

PETR: Jak to?

RAFAEL: Myslela, že je to jenom tak nebo co. Já nevím, jak to děláš.

PETR: To máš těžký. Nejlepší, když to přijde tak, samo od sebe.

RAFAEL: Jako bys to neznal! Co ti jde samo od sebe?
Láska je organizovaný násilí, napsal Engels.

Petr se směje.

Ale rozjel jsem to. Teď je to buď a nebo.

PETR (*vzdychne*): Těbuch! Ale jsi dobřej. Nechceš si se mnou něco dát?

RAFAEL: To ani ne. Já bych měl jiné kšeft.

PETR: Jakej?

RAFAEL: Hele, půjč mi mašinu.

PETR: Člověče, kam?

RAFAEL: Fakt, půjč mi ji, koukni, já musím dneska bejt v Praze, moc to potřebuju, takovej nervák, víš? Mám ženskou, a nejsem si jistej, rád bych ji překvapil, víš? Bát se nemusíš, papíry mám, a opatřej jsem taky.

PETR: To já, člověče, nevím –

RAFAEL: Já tě chápu, ale mně bys pomoh, fakt, mně bys pomohl Šíleně mi na tom záleží, já bych se tam pustil i pěšky –

PETR: Kvůli holce? To je vidět, jak jsi mladej, kamaráde, to je vidět –

RAFAEL: Tys tady taky zůstal!

PETR (*se rozhodne*): Abys neřek, že jsem srab – tady máš klíč, mašina je u toho holiče na dvorku, ale ráno tu musí bejt!

RAFAEL: Jasně! –

Petr odejde vlevo. Rafael zabloudne nablízku Husara s pušlitrem v ruce.

Husare! Husare!

HUSAR: Tě picl (*Dojde k Rafaelovi*)

RAFAEL: Jsi nákej ušlej.

HUSAR: To jsem.

RAFAEL: Copak tu musíš bejt pořád?

HUSAR: Musím. To by se hned po mně ptali.

RAFAEL: Bylo toho už dost, vid'?

HUSAR: To víš, pohodlný to není – jenom ty holínky

na nohou, (*důvěrně*) a ještě k tomu, já mám vysokej nárt –

RAFAEL: Víš co, Husare? Já bych se do toho oblík.

HUSAR: A co by jsi z toho měl?

RAFAEL: Dáš si oddech.

HUSAR: To nejde.

RAFAEL: Proč by to nešlo? Já si zatancuju. Aspoň dvě písničky, aspoň jednu!

HUSAR (*živá*): To se pozná.

RAFAEL: Budu za tebe blbnout. Já ti to nezkazím, fakt.

HUSAR: No dobrá. Doběhnu si něco sníst. Ale pak mi to vrátíš!

Odejdou spolu vpravo.

Zleva přicházejí Věra a Jindřich, maškara s trubkou se k nim zezadu přiblíží a zatroubí, Jindřich se otočí, maškara uteče.

VĚRA: Dobírají si každýho. Mně podali u dveří zelenej věnec. Mám se hněvat? Dala jsem si ho na hlavu.

Jiná z maškar přijde k Jindřichovi, podává mu skleničku.

MAŠKARA: To ti posílá husar. Nemáš se na něho zlobit. (*Odejde*)

JINDŘICH (*drží v ruce skleničku*): Kde je husar?

VĚRA: Vždyť je to k smíchu, všecho. Vjede do nich taková furie, a pak si nemůžou pomoct –

JINDŘICH: Ty jsi furie. Napij se, na. (*Podá jí skleničku*)

VĚRA: Jsou všeho schopný, víš? A to je na nich to hezký i to smutný. Já to poznala v Rajchu. Od jedněch jsem zkusila a k druhým jsem se utíkala – ba jo.

JINDŘICH: Pij, pobryndáš se.

VĚRA: Už jsem to prve měla. Nejdřív se s bratrem po-

hádám, a pak s ním vypiju skleničku vína. Je to můj bratr, tak col (*Napije se*) Budu hrát. Slíbil mi komickou roli.

JINDŘICH: Potřebujou nákýho blázna.

VĚRA: Tobě není dobře, vid'?

JINDŘICH: Musím poslouchat. Nemám na tohle čas.

VĚRA: To já poznám, něco ti je, to je mý zaměstnání –

JINDŘICH: Proto jsi se mnou! Je to tvý zaměstnání.

VĚRA: Ne –

JINDŘICH: Volají tě k nemocnejm, u mne jsi taky byla, přinesla jsi mi mast. Máš zase nějakou pro mne?

VĚRA: Mám strach! (*Zavěsí se do něho*)

JINDŘICH: Proto mě hlídáš! (*Vytrbne se jí*) Ale já

to po tobě nechci. (*Jde k levému portálu*)

VĚRA: Jindřichu!

Jindřich odejde, Věra zůstane stát se skleničkou v ruce. Zprava přicházejí Marie s Petrem, Věra uvidí Marii.

Mařenko!

Marie se zastaví, popojde k Věře.

Hodně tancujete –

MARIE: Když pořád hrajou –

VĚRA (*mate jí Marii chlad, podívá se po Petrovi*):

Prve tu byla milostpaní, shání Rafaela, že tady není?

MARIE: Copak já vím?

VĚRA: Já jsem ho neviděla.

MARIE: Ta ho taky pořád jen shání!

VĚRA: Mařenko, udělala jsem vám něco?

MARIE: Už máte zase svědomí?

VĚRA (*neví už, jak to brát*): Všimněte si Jindřicha, je divnej dneska –

MARIE: Když vy si někdy děláte zbytečný starosti, paní Věro, opravdu! (*Vrátí se k Petrovi*)

Věra zůstane bezradně stát, některá z maškar jí vybidne k tanci. Marie s Petrem jdou do popředí.

MARIE: Musím za bratrem.

PETR: Pořád se na něco vymlouváte. (*Utírá si kapesníkem čelo*) Je tu šílený vedro.

MARIE: Tady je vždycky.

PETR: Já to myslím smrtelně vážně, když to říkám –

MARIE: A co říkáte muzice? Že hrajou hezky?

PETR: Nemůžem spolu mluvit?

MARIE: Vždyť mluvíme.

PETR: Víte dobře, jak já to myslím.

MARIE: Já si nemůžu dělat známost.

PETR: Proč?

MARIE: Nemůžu, nemůžu, to nemá proč.

PETR: Máte někoho ráda.

MARIE: A když?

PETR: Koho?

MARIE: Tatínka, bratra –

PETR (*se usměje*): No, to mám taky.

MARIE: Svýho bratrance mám ráda –

PETR: To je hezký –

MARIE: Vidíte? A že je to pěkněj lump, ten můj bratranec, ale mám ho ráda i přes to.

PETR: Na mě by vám už nezbylo?

MARIE: Vás by přece nějakej zbyteček netěšil.

PETR (*je z toho už nesvůj*): To teda ne! Nechcete mi říkat Petře? Pojd'te si tykat.

MARIE: To bude divný, ne?

PETR: Co je na tom divnýho?

MARIE (*dívá se k parketu*): Tak pojd' tancovat, ne?

PETR (*vezme jí za ruku*): Mařenko. Marie –

MARIE: Neříkej mi Marie.

PETR: Mně se to líbí.

MARIE: Marie mi neříkej.

PETR: No dobrá, dobrá. (*Tancují*) Jak chceš. (*Je šťastný*)

Zavřískne trubka, na parket vběhne Rafael, převlečený za Husara, vytáhne šavli.

RAFAEL (*křikne do budby*): Sólo pro maškary!

Hudba ztichne.

MAŠKARA (*uhodí paličkama do bubnu*): To je dost, Husare, to je dost!

MAŠKARA (*s trubkou*): Bylo to tady už mrtvý! (*Stoupne si uprostřed, chystá se troubit fanfáru*)

SMRŤÁK (*objeví se na parketu, křikne*): Moment! Moment!

Dojde k Rafaelovi, vezme ho pod paži, jde s ním dopředu, maškary na parketu reptají.

Tak tohle ne. To bysme nebyli kamarádi.

MAŠKARY (*z parketu*): Nezdržuj, nezdržuj!

SMRŤÁK (*k Rafaelovi*): My tady nejsme tak blbý!

RAFAEL: A co máš? Já se ti divím!

SMRŤÁK: Nebudeme si hrát na schovávanou. Ten trouba mi to řek, půjčil ti mašinu, jasný?

RAFAEL: Co je ti, Smrťáku, po tom?

SMRŤÁK: Tu holku necháš bejt! Já tě měl v merku, nemysli! Celej večír! Mě neopiješ rohlíkem –

Z parketu se tiše blíží maškary, dvě z nich nesou rakev, ve které ležel Jindřich, Smrťák stojí zády k nim, dávají znamení Rafaelovi, aby mlčel.

RAFAEL (*se usměje*): To já vím, že jsi chytřej. Tobě neujde nic.

SMRŤÁK (*napřímí se*): Tak to zabal a zmiz. Protože jinak – jen přes mou mrtvolu!

Čtyři maškary popadnou Smrťáka zezadu, vtlačí ho do rakve a zvednou na ramena. Smrťák křičí.

Pacholci! Dolů s tou rakví! Tady jde o vážnou věc!

MAŠKARA: Vážně? Tak skoč! Tak si skoč!

SMRŤÁK (*bojí se skočit*): Lumpové! Syčáci!

MAŠKARA: Vždyť o nic nejde! Je to tvá truhla, tak co!

Maškara s trubkou troubí fanfáru, maškary nesou Smrťáka do pozadí. Rafael zabodne šavli do podlahy, spustí hudba, zbylé maškary se roztančí na jevišti.

Rafael vezme Marii k tanci, jedna z maškar vyběhne Petra. U levého portálu se objeví Jindřich, sleduje Rafaela. Po krátkém úvodu sóluje v písničce kontrabas.

RAFAEL: Marie!

MARIE: Do čeho ses to oblík?

RAFAEL: Neřek jsem ti, že si s tebou zatancuju?

MARIE: Proč mě nenecháš bejt?

RAFAEL: Já se zabiju, jestli mě ty necháš bejt!

MARIE: Ty mě chceš utrápít, vid'?

RAFAEL: Pojď se mnou, ujedem odtud!

MARIE: To já nemůžu, nemůžu, Rafe!

RAFAEL: Nekašli na mě! Jenom se převlíknu, ty si vem plášť. Za čtvrt hodiny čekám u silnice.

MARIE (*zoufale*): Já už toho mám dost! (*Přestane tančit*)

RAFAEL: To já nechávám na tobě. Čekám za kostelem. Jestli můžeš, tak přijď!

Vytrhne šavli, jiná maškara vezme hned Marii do kola, Rafael se ještě ohlédne.

Přijď!

Jde přes jeviště okolo rampy. Jindřich jde za ním, odejdou vpravo. Kontrabasové sólo v písničce končí, hraje celý orchestr, jeviště je plné tančících párů, pak hudba slábně, páry opouštějí v tanci jeviště – to je najednou prázdné, girlandy z chvoji leží na zemi, hudba sem doléhá už jen vzdáleně. Na zadním prospektu se objeví v siluetách vesnice z drubého obrazu. Z pozadí přichází Rafael s šavli v ruce, zastaví se, hvízdne na prsty, poslouchá, nikdo mu neodpoví, znovu vykročí – v pozadí se objeví Jindřich. Rafael dochází k rampě, opět hvízdá na prsty –

JINDŘICH (*dostal se doprostřed jeviště*): Počkej!

RAFAEL (*se otočí*): Honem, člověče, vem si to všechno, já chvátám!

Jindřich jde zvolna k Rafaelovi.

Tady to máš, ty hadry. Tady je šavle – (*Pozná Jindřicha*) Jo, to nejsi ty!

JINDŘICH: Jdu za tebou.

RAFAEL: Za husarem?

JINDŘICH (*kývne*): Za tebou –

RAFAEL: Ale já nejsem –

JINDŘICH: Protože jsi falešnej.

RAFAEL: To bych řekl, falešnej husar! Takys mě nepoznal, co?

JINDŘICH: Teď bys mi dal i tu šavli. Máš strach.

RAFAEL: Mám to půjčený – všechno!

JINDŘICH: Ty jsi falešnej celej.

RAFAEL: Neblbni! Nemám čas na tebe, víš? (*Vykročí dopředu*)

JINDŘICH: A mému otci jsi udělal hanbu. A na moji sestru jsi volal, aby za tebou šla –

RAFAEL (*zastaví se*): Blázne! Nech mě bejt, sakral! Nejsem ten, za koho mě máš!

JINDŘICH (*má v ruce nůž*): Ty lžeš, a já tě za to zabiju.

Vrhne se na Rafaela, ten mu, překvapený náhlým útokem, nastaví šavli. Jindřich se zastaví, nůž mu vypadne z ruky.

RAFAEL: Co děláš? (*Podívá se na šavli*) Ježíšmarjá! Cos to udělal ty janku!

Jindřich se složí na zem.

Rafael odbodí šavli, klekne k němu.

Co děláš? Neblbni pořádku! (*Obrátí Jindřicha obličejem vzhůru*) Ježíši! Copak mě neznáš? (*Zvedne se, volá*) Husare! (*Až se lekne svého blasu, tišeji*) Já jsem nic proti tobě neměl. (*Křičí*) Moh jsi mě nechat, když chvátám!

Od hospody zavřískne trubka a zaduní bubny, je slyšet volání Věry: Jindřichu! Jindřichu!

Rafael začne couvat!

HLAS VĚRY (*přiblíží se*): Jindřichu, kde jsi?

Rafael se dá na útěk. Z pozadí je slyšet hudba, smích, výskot, křik Smrtákův a zpěv maškar.

MAŠKARY:

Jenom ty se masa pust,

země pust,

půdy pust,

teď je půst,

žádný just,

ani ty nás neopust!

Tma.

U Králových před stavením (táž scéna jako v II. obraze). Na zápraží stojí Král a cihlář.

CIHLÁŘ: Kde se ve mně bere to krobiánství?

KRÁL: Ale nemluv. Krobián jsem já, Ty chceš, abych se přiznal. Tak se ti přiznávám, no.

CIHLÁŘ: Rozdupal jsem i svatební fotografii. Ten mladěj proti starýmu – to nejsem já! A co se budu dívat na cizího chlapa v mý sednici?

Král se usměje.

Sed jsem si mezi cihly, a najednou jsem si přišel jako zazděnej – taky mi bylo zima – musel jsem tě zas vidět. Copak jsme se dost nenablbnuli, Františku?

KRÁL: Mně to už nejde. Nák mi to nejde.

CIHLÁŘ: Pojď, zavlažíme si! Zamkni barák, nikdo ho neukradne. Vypijem pivo, uvidíš tam svý děti –

KRÁL (rozhodne se): Stejně jsi mizera. Jsi. (Zamyká domovní dveře, klíč dává do kapsy)

Oba vstoupí do dvora. Král se zastaví – za tarasem se objeví maškary, přicházejí bezhlučně.

CIHLÁŘ (všimne si jich): Hele je! Maškary jdou – Maškary bez masek a bez hubby vstupují do dvora, čtyři z nich nesou Jindřicha, složí ho na lavici na zápraží. Všichni se nakupí do dvora. Je tu předseda s tajemníkem, stranou stojí Věra a Marie s Petrem.

KRÁL (do ticha, jako by nic z toho nechápal): Co mi chcete?

PŘESEDÁ: Přinesli jsme ti syna, Františku.

KRÁL (podívá se k lavici, dívá se znovu po všech, jde k lavici, stane nad Jindřichovým tělem, pak se otočí do dvora): Tak jste mi ho přinesli?

PŘESEDÁ (obráti se k mladíkovi, který přibíhá, oblečený do tepláků): To ty jsi dělal husara, vid'?

MLADÍK: Jo.

PŘESEDÁ: Našli u něho tvoji šavli. Byl tou šavli, jak se zdá, zabitej.

CIHLÁŘ: Jak to může bejt?

MLADÍK (složí na zem ranec šatů, je udýchaný): Přišel za mnou ten kluk z Prahy, abych mu to na chvíli půjčil. Zaběh jsem si domů. Před chvílí jsem to našel hrozený přes plot. Tady to je. Šavle u toho nebyla. Tu nevrátil.

Na dvoře to zašumí – dvě maškary přivádějí Rafaela.

PŘESEDÁ (k maškaram): Kde jste ho chytili?

MAŠKARY: U silnice, za kostelem. Měl tam skútra. Vypadalo to, že na někoho čeká. Vůbec neutíkal a nechal se klidně odvíst.

MARIE (jde kolem Rafaela, zastaví se na okamžik):
Můj bože –

RAFAEL: Marie.

Marie jde na zápraží, tam si sedne, hlavu schová do dlani.

PŘESEDÁ (k Rafaelovi): Ty prej sis půjčil husarovu masku. Je to tak?

Rafael kývne hlavou.

Potom to padá na tebe? Ty jsi to udělal? Proč?

Rafael mlčí se sklopenou hlavou.

MAŠKARA (dloubne do Rafaela): Tak se vymáčkni, sakra!

TAJEMNÍK (předsedovi): Zavolejte SNB.

PŘESEDÁ: Chci, aby to řek tady, přede všema.

Král odemkne dům, čtyři maškary odnesou Jindři-

cha do domu, Král jde s nimi, později tam vejde i ciblář.

MAŠKARY (*ze dvora*): Nebav se s ním! Vražte mu jednu! Chuligán! Gauner!

PŘESEDNA (*zvýší hlas*): Tady bude klid!

TAJEMNÍK (*k předsedovi*): Neděláte dobře –

PŘESEDNA: Kdo byl u něho první?

VĚRA: Já. Vyšla jsem z hospody, hledala jsem ho. Pak jsem viděla někoho utíkat –

PŘESEDNA: Poznala jsi, kdo to byl?

VĚRA: Zahlídla jsem něco červeného, když se mihnul okolo světla, ale nemůžu to říct jistě –

TAJEMNÍK: Pokud vím, husarův kostým je červený.

PŘESEDNA (*vrtí hlavou*): Kdybych je neznal, ty dva!

TAJEMNÍK (*dívá se na Rafaela*): Co chcete, je to pásek! Viděl jste, jak se choval ke svojí pěstounce, k té staré paní –!

PŘESEDNA (*k Rafaelovi*): Pojď sem.

Rafael stojí na místě.

MAŠKARA (*dloubne do něho*): Tak se hni!

Rafael popojde k předsedovi.

TAJEMNÍK (*obrací se k ostatním*): Soudruzi, rozejděte se.

Ze dvora se ozve bluk.

MAŠKARY: My to chceme taky slyšet!

PŘESEDNA (*k Rafaelovi*): Koukní se, proč jsi to udělal?

Rafael mlčí.

Týká se to nás všech. Máš tu přece své kamarády, své známý, půjdou o tobě svědčit –

RAFAEL: Já nemám, co bych vám řekl!

PŘESEDNA (*rozpálí se*): Nechám tě zatknout!

RAFAEL: To jste mohli udělat hned.

PŘESEDNA: Smrade! – Svýho kluka bych přerazil, to ti řeknu!

TAJEMNÍK (*k Rafaelovi*): Jedno si uvědom – tímhle

chováním si neposloužíš! Každý nemá tu božskou trpělivost. (*Obrací se k ostatním*) Někdo z vás volal „chuligán“ – (*k Rafaelovi*) V tvém případě to sedí.

MAŠKARY (*ze dvora*): Bodej! Gauner je to!

TAJEMNÍK (*k předsedovi*): Vy jste se ho přede mnou zastával –

Předseda pokrčí rameny.

Teď mi dáváte za pravdu! Vemte si jen holá fakta: dědeček – zámožný stavitel, matka – utekla za hranice, a kdo ho vychoval? Milostpaní! (*Obrací se k ostatním*) Soudruzi, nevím, jestli je vám to známo – tento chlapec byl minulý týden pro vážný mravní delikt vyloučen ze školy. Asi před hodinou jsem mluvil u vaší zábavy s jeho pěstounkou. Sháněla se po něm. Prozradila mi důležitou věc. I tady šlo o jistou dívku. Snaží se tuto dívku vylákat s sebou. Přivlastní si za tím účelem cizí motorku, ale v rozhodující chvíli mu někdo vstoupí do cesty. Patrně náhodou prohlédl jeho plán. Ve srážce s ním se tento mladý dobrodruh dopouští vraždy a čeká pak cynicky, po vražedném činu, u silnice – víme proč, víme na koho tam čeká!

PŘESEDNA (*k Rafaelovi*): Co tomu říkáš? Je to tak? *Rafael mlčí.*

TAJEMNÍK: Můj výklad je hypotéza, ale myslím, že podrobné vyšetřování ji aspoň v základních rysech potvrdí.

PETR (*vystoupí*): Nic o tom nevím, ale skůtra – toho mi neukrad. Řek si o něj. Půjčil jsem mu ho.

TAJEMNÍK: Dobrá, skůtra si tedy pod nějakou záminkou „půjčil“! – A to ostatní?

Na dvoře je ledové ticho.

RAFAEL (*dívá se po všech, náhle*): Já jsem ho nechtěl zabít! – Na mou duši, že ne!

PŘESEDNA: Tak se přiznáváš?

RAFAEL: Proč bych to dělal, proč?

PŘEDSEDA: Jak to tedy bylo?

RAFAEL: Mluvil pořád o husarovi, samý nesmysly mluvil, nic si nenechal říct! – Najednou měl v ruce nůž a že mě zabije – a tak se to stalo. Já nevím jak.

PŘEDSEDA: Nůž se u něho našel. To je pravda.

TAJEMNÍK: A proč ses vydával za husara?

RAFAEL: Mají výhodu, masky. Můžou vzít každého z kola.

TAJEMNÍK: To se ti náramně hodilo, co? A to jsi, prosím tě, nevěděl, že ten ubožák je slabomyslný? Proč ses mu neprohlásil?

PŘEDSEDA (*k mladíkovi*): Ty jsi dělal husara. Měl něco proti tobě? Bylo mezi vámi něco?

MLADÍK: Nevím, nic mezi námi nebylo, nevím.

PŘEDSEDA: A jak to bylo dneska – s tím funusem?

MAŠKARA: Chodil s náma každéj rok, docela normálně –

TAJEMNÍK (*k Rafaelovi*): Víš aspoň, co jsi provedl?

PŘEDSEDA (*k Rafaelovi*): Je to pravda, s tou školou?

RAFAEL: Je.

PŘEDSEDA: A tady s tou holkou – to je taky pravda, jak to říkal soudruh tajemník?

Rafael mlčí.

Teda, to bych do tebe neřek.

TAJEMNÍK: Já tam zavolám, když dovolíte. (*Vykročí Marie, která až dosud seděla bez hnutí na zápraží, se zvedne.*)

RAFAEL (*všimne si toho, náhle*): To není pravda! Na mou duši, že ne!

TAJEMNÍK: A na koho jsi čekal u té silnice?

RAFAEL (*zarytě*): Tak to nebylo.

TAJEMNÍK (*rozbořčeně*): Ty jsi tedy nikoho nesvádl?

PŘEDSEDA: Kvůli holce uděláš takovou věc, takovou věc!

MARIE (*došla k Rafaelovi*): To jsi udělal kvůli mně, víd?

RAFAEL (*vyplašeně*): To není pravda!

MARIE: Ale jo. Proč bys to neřek. (*K předsedovi*) To bylo kvůli mně. (*Na dvoře to zašumí, obrací se k ostatním*) To bylo kvůli mně. Všecko.

TAJEMNÍK (*k předsedovi*): Co jsem vám říkal!

MARIE: Tak jste to neříkal! (*K Rafaelovi*) To se nemuselo stát, kdybych ti věřila. Viď, Rafe, víd?

RAFAEL (*k předsedovi*): Já jsem nečekal na ni! Proč bych to dělal? Nejsem blázen!

PŘEDSEDA: A proč jsi tam čekal?

RAFAEL (*překotně*): Nevěděl jsem, jestli mám ujet. (*Obrací se na Petra*) Tobě jsem přece říkal, jak to je – já jsem potřeboval bejt v Praze – proč bych tam čekal, když tancovala s tebou?

PETR: No – to mi říkal –

RAFAEL: A co na tom záleží, jak to bylo! Co na tom, když jsem to udělal? – Je to jasný!

MARIE (*k Rafaelovi*): Jsi darebák. Jsi!

RAFAEL: Vždyť je to marný, všecko!

MARIE: Ty se neumíš přiznat.

RAFAEL: Já jsem se přiznal!

MARIE: Co to bylo, těch řečí! A teď mě zapřeš, neznaš se ke mně!

RAFAEL: Jsem darebák – jsem!

MARIE: Já si nemůžu o tobě myslet něco tak špatného, nemůžu! To by nic nemělo cenu, ani jedno tvé slovo – a to není možný, Rafe! – Já bych byla stejně za tebou šla –

RAFAEL: Nepomáhej mi z toho!

MARIE: Už jsem k té silnici šla, věděla jsem, že na mě čekáš. (*Chytne se jeho ruky*)

RAFAEL (*užasle*): Marie!

PŘEDSEDA: No – to je těžký, tohle, to je těžký.

TAJEMNÍK: Co chcete udělat?

PŘEDSEDA: Jo – (*Podívá se po všech, na dvoře je ticho*) Udělám všechno, aby byl spravedlivý soud. – Vykliďte hospodu, sraďte stoly a židle, a muzikanty pošlete domů. Nevím, kdo z vás má podíl na tý vině. Předvoláme všechny a budem to poctivě zkoumat. (*K tajemníkovi*) Jděte zavolat. – Čeho se bojíte? Nikdo tomu nemůže utýct.

TAJEMNÍK: Je to proti zvyklostem –

PŘEDSEDA: Je. Beru si to na zodpovídání. Tyhle lidi mě zvolili. Já si to před nima zodpovím. Není toho ke smutku dost? – Máme ještě každému přidat? *Všichni odcházejí, v domovních dveřích se objeví Král.*

MARIE (*jde ke stavení, zastaví se u zápraží*): Tatínku. *Král sestoupí do dvora.*

VĚRA (*stojí blízko Marie*): To je má vina.

MARIE: Co? – (*Vykročí za ostatními, za ní jde Věra*)

MLADÍK (*přitočí se na dvoře ke Smrtákovi*): Ty, Smrtáku, co tomu říkáš?

SMRTÁK (*který stál celou dobu stranou mezi maškarami*): Hochu, hochu, tady přestává sranda. (*Vytráti se*)

Všichni odejdou, Král stojí uprostřed dvora, cíblář a předseda se k němu přiblíží.

CIHLÁŘ: Františku.

PŘEDSEDA: Františku Králů –

Král pokývne hlavou, cíblář zůstane ostýchavě stát blízko něho, předseda odejde za ostatními. Jevišť se stmívá. U pravého portálu stojí maškara s bubnem a maškara s trubkou.

MAŠKARA (*s trubkou*): Máme po masopustě.

MAŠKARA (*s bubnem*): Tak zase napřesrok. (*Odchází*)

MAŠKARA (*s trubkou vzdychne*): Človče!

Jde podél rampy, kužel světla ji provází, zastaví se

uprostřed, zvedne trubku, která zlatě zazáří, přiloží ji k ústům, nadýchne se a začne foukat od primy – skončí dlouhou kvintou.

Tma.

Konec hry